

Graag stel ik me aan u voor. Mijn naam is Maria, het is niet mijn echte naam maar mijn werknaam. Ook ben ik niet te herleiden tot één persoon maar wordt mijn identiteit gevormd op grond van de vele gesprekken die met mij of anderen in een vergelijkbare situatie zijn gevoerd. Onze overeenkomst is dat we werkzaam zijn in de seksbranche, in de prostitutie, als prostituee, mijn vak: d.m.v het verkopen van mijn lichaam in mijn onderhoud voorzien.

U merkt vast wel dat het werken in de seksbranche heel anders klinkt dan het verkopen van mijn lichaam. Dat is ook iets wat ik elke dag aan den lijve ondervind. Het is niet eenvoudig mijn lichaam te verkopen en doen alsof dat normaal is.

Ik ben opgegroeid in een liefdevolle familie, eigenlijk betekent mijn familie alles voor mij, dat is toch normaal. Elke dag bel ik met hen, ik houd zoveel van hen. Ik was werkzaam in een supermarkt en verdiende daar wel wat maar droomde dat ik de wereld van mij, mijn ouders, mijn broers en zussen en mijn kindje zou kunnen veranderen. Het valt niet mee om in mijn land te leven, het blijft altijd dezelfde armoede, elke dag dezelfde strijd, ik wilde graag leren maar geld voor een opleiding was er niet en dat is wat ik wil voor mijn dochtertje, dat ze naar school kan. Ze krijgt alles wat ze wil, ik ben streng tegen haar, ze moet haar best doen. Met Kerst heb ik haar gezien, mijn ouders zorgen voor haar maar ik bel elke dag met haar. Daarom ben ik hier, dat is toch normaal. Ik wil dat mijn ouders zich geen zorgen hoeven te maken. Mijn broer heeft ook een dochtertje en zij is ziek, haar medicijnen kosten veel geld, ze is zo lief, kijk dit is een foto van haar, mijn hart huilt als ik haar zie, ze heeft hulp nodig.

Mannen zijn hier niet normaal, ik word gek in mijn hoofd van dit werk hier, ik weet soms niet meer wie ik ben, vind je dat normaal? Ze willen de gekste dingen, maar ik doe niet alles hoor. Laatst vroeg zo'n vaste klant om nog meer, ik wist het echt niet meer. Ik weet dat andere meisjes het doen, dat moeten zij maar weten, ik wil wel een beetje normaal blijven....Ik word er zo moe van...

Ik heb ook een hondje, zo cute, als ik thuis kom dan wacht hij al op mij. Hij wil niet meer van dat gewone eten, dan trekt hij zijn neus op, alleen maar van die lekkere hapjes, haha...

Nee, ik heb geen tijd voor leuke dingen. Ik werk tot 8 uur en als ik thuis kom, ga ik slapen...als ik wakker wordt wat opruimen, eten, en me klaar maken om hier heen te gaan. Ik wil hier echt om 9 uur weer zijn hoor, echt waar, het wordt steeds moeilijker, ik weet niet, laatst had ik om 2 uur nog geen één klant gehad, ik werd zo bang...ik moet de huur betalen... Ik heb echt geen tijd voor andere dingen, ik ben moe weet je. Mijn hoofd is moe, hoe zou God het eigenlijk vinden dat ik dit doe. Ik weet dat het fout is...ik bid wel elke dag, normaal toch?!

Of ik een droom heb? Gewoon normaal, een man, een huis, een familie, een eigen zaakje, gewoon, voor gewone dingen, niet meer hoor, gewoon normaal. Wanneer? Misschien over een half jaartje...

Maar het is moeilijk, het is hier moeilijk, soms maar een paar klanten en ik moet bijna de huur betalen... ik kan ook niet op vakantie gaan om na te denken...dan moet ik iemand hebben, die hier werkt, dat heb ik niet...Het is ook moeilijk om naar mijn familie te gaan, want als ik weg ga, wordt mijn kamer aan iemand anders gegeven...Waarom hebben zij eigenlijk de vergunningen....ik werk toch...

Ik word soms gek hier, kijk die jongens, ze rijden hier de hele avond al rond, dat doen ze elke avond, ze doen net of ik niks ben. Dat ziet de politie toch ook..., dat hoeft ik ze toch niet te vertellen..., ze

rijden hier zelf toch ook...soms denk ik dat ze dat misschien ook gewoon leuk vinden, ze doen niets en ze zien het toch ook. Laatst moest ik elke week mijn identiteitsbewijs laten zien. Shit man, dat voelt...

Ook dat registreren, ik snap het wel maar het voelt wel...., laten die mannen zich moeten registreren, echt waar, ik vertrouw geen enkele man meer, alle mannen zijn gestoord. Soms denk ik aan die vrouwen van hen, niet normaal, maar ja zij zullen ook wel niet normaal zijn...dat die mannen hier komen.

Ik ben moe ja, weet je, er is altijd ergens een begin in dit werk...iets wat niet normaal is...En hier weet je wat je hebt, ik heb geen tijd om na te denken...ik wil stoppen ja maar ik ken het hier. Als het hier nog moeilijker was, zou ik stoppen denk ik, maar ik heb een kamer en de dokter is daar....en ik vind het eng hier weg te gaan, de mannen zijn ook daar! Alle mannen zijn zo hoor...niet normaal....

Of ik iets te lezen wil, iets in mijn eigen taal? Graag ja, dat lijkt me wel mooi...

Dank jullie wel! Ik moet nu echt weer aan het werk...

Ik doe de gordijnen weer open en toon mijn lichaam, koop het, ik moet verdienen!

Getekend,

Maria